

מתוך משחק הטבח - יוג'ין יונסקו

תרגום אמיר לביא*

תמונה תשיעית - זוגות א' ו ב'

הסצנה הבאה היא שתי סצנות המבוצעות באופן סימולטני. הבמה מחולקת לשני חצאים. בשמאל במה יש בגב הבמה חלון, דלת משמאל, ומיטה מימין צמודה לקיר המפריד (בין אם הוא דמיוני או לא). בימין במה יש גם חלון בגב הבמה. דלת מצד ימין ומיטה צמודה לקיר המפריד. בכל אחד מהחצאים יש כיסא. הפעילות מתרחשת באופן סימולטני בסצנה א' ו ב'. יש נקישה על הדלת מצד ימין ומייד אחריה נקישה מצד שמאל. ג'ין ולוסיאן קמות יחד מהמיטה על רגליהם. נפחדות רצות אל לפתוח את הדלתות. גבר נכנס מכל דלת אלה הם ז'אן ופייר.

ג'ין:	איך הצלחת?	לוסיאן:	איך הצלחת?
ז'אן:	התגנבתי וחמקתי מהמיליציה ששומרת על העיר. כמעט נתפסתי פעמיים על יד הפטרולים.	פייר:	התגנבתי וחמקתי מהמיליציה ששומרת על העיר. כמעט נתפסתי פעמיים על יד הפטרולים.
ג'ין:	היית בטוח יותר שם. אבל אני שמחה שאתה כאן. איבדתי כל תקווה. לא רציתי שתהיה כאן. אבל אני שמחה שאתה כאן.	לוסיאן:	היית בטוח יותר שם. אבל אני שמחה שאתה כאן. איבדתי כל תקווה. לא רציתי שתהיה כאן. אבל אני שמחה שאתה כאן.
ז'אן:	אז אני כאן. הילדים נשארו עם ההורים שלך. אל תדאגי להם, הם בסדר.	פייר:	אז אני כאן. הילדים נשארו עם ההורים שלך. אל תדאגי להם, הם בסדר.
ג'ין:	מה יהיה עלינו?	לוסיאן:	מה יהיה עלינו?
ז'אן:	רק אלוהים יודע. אגב יש לך מושג מי זה הנזיר שעומד מול הבית?	פייר:	רק אלוהים יודע. אגב יש לך מושג מי זה הנזיר שעומד מול הבית?

* התרגום מאנגלית על פי הלן גארי בישופ. ההתאמה הסופית למקור הצרפתי נעשתה בעזרתה האדיבה של הגב' אורלי טייץ. כל הזכויות שמורות © אין לעשות שימוש מסחרי בכתוב ללא אישור המתרגם.

אתה חושב שזה יגמר אי פעם? אולי? אבל אנחנו לא יכולים להעז לצאת החוצה. הרחובות כל כך שקטים. יש איזו חנות בפינה שפתוחה. אני אביא לנו אוכל.	לוסיאן: פייר:	אתה חושב שזה יגמר אי פעם? אולי? אבל אנחנו לא יכולים להעז לצאת החוצה. הרחובות כל כך שקטים. יש איזו חנות בפינה שפתוחה. אני אביא לנו אוכל.	ג'ין: ז'אן:
יקירי אתה לא צריך למהר. בוא שב לידי. איך מזג האוויר? יש רוח נעימה מן הים. ידוע שזה מטרה. את מאוד מתוחה.	לוסיאן: פייר:	יקירי אתה לא צריך למהר. בוא שב לידי. איך מזג האוויר? יש רוח נעימה מן הים. ידוע שזה מטרה. את מאוד מתוחה.	ג'ין: ז'אן:
כאן כל כך חם. האוויר כל כך מצחין. את פוחדת יותר מדי. תפסיקי לדאוג. אנחנו ביחד, לא? שוב דבר לנו עכשיו.	לוסיאן: פייר:	כאן כל כך חם. האוויר כל כך מצחין. את פוחדת יותר מדי. תפסיקי לדאוג. אנחנו ביחד, לא? שוב דבר לנו עכשיו.	ג'ין: ז'אן:
המשפחה בקומה הראשונה מתה. הם לקחו את הגופות שלהם. המשפחה בקומה השנייה ברחה. אף אחד לא יודע לאן.	לוסיאן: פייר:	המשפחה בקומה הראשונה מתה. הם לקחו את הגופות שלהם. המשפחה בקומה השנייה ברחה. אף אחד לא יודע לאן.	ג'ין: ז'אן:
הם בטח משוטטים ברחובות כמו חיות. יעצרו אותם ויבקשו מהם מסמכים. הם יוחזרו לכאן או שישליכו אותם לכלא.	לוסיאן: פייר:	הם בטח משוטטים ברחובות כמו חיות. יעצרו אותם ויבקשו מהם מסמכים. הם יוחזרו לכאן או שישליכו אותם לכלא.	ג'ין: ז'אן:
מה עשינו שמגיע לנו דבר כזה? שום דבר, לא עשינו שום דבר. אלו התפרצויות, אין לזה סיבה. אם זה היה עונש אז אולי.	לוסיאן: פייר:	מה עשינו שמגיע לנו דבר כזה? שום דבר, לא עשינו שום דבר. אלו התפרצויות, אין לזה סיבה. אם זה היה עונש אז אולי.	ג'ין: ז'אן:
אולי זה באמת עונש. אם זה כך אז קל יותר לסבול. אבל זה לא עונש. לא עשינו שום דבר. אין שום סיבה לכל הרשע הזה.	לוסיאן: פייר:	אולי זה באמת עונש. אם זה כך אז קל יותר לסבול. אבל זה לא עונש. לא עשינו שום דבר. אין שום סיבה לכל הרשע הזה.	ג'ין: ז'אן:
היינו מאושרים. אבל לא היינו מודעים לזה.	לוסיאן: פייר:	היינו מאושרים. אבל לא היינו מודעים לזה.	ג'ין: ז'אן:

ג'יין:	אני לא יכולה שלא לפחד.	לוסיאן:	היינו מאושרים.
ז'אן:	אם לא הייתי בא הייתי משתגעת.	פייר:	אבל לא היינו מודעים לזה.
ג'יין:	תהיי ילדה טובה ותירגעי.	לוסיאן:	אני לא יכולה שלא לפחד.
ג'יין:	לא. אני לא יכולה להיות כאן יותר. בוא נצא החוצה.	פייר:	אם לא הייתי בא הייתי משתגע.
ז'אן:	מתוקה, את קצת חיוורת, תנוחי לשנייה.	לוסיאן:	בבקשה תשתדל להירגע.
ג'יין:	אני חיוורת?	פייר:	לא. אני לא יכול להיות כאן יותר. בואי נצא החוצה קצת.
ז'אן:	זה שום דבר, את רק מתוחה. תשכבי קצת. זהו יופי! אני פה לידך.	לוסיאן:	מתוק, אתה חיוור קצת. אולי תנוחי שנייה.
תני לי את היד שלך. הו... הידיים שלך חמות ומזיעות.		פייר:	אני חיוור?
ג'יין:	הראש כואב לי.	לוסיאן:	זה שום דבר. אתה מתוח. תשכב קצת (היא עוזרת לו לשכב). זהו יופי!
ז'אן:	לפתוח את החלון?	פייר:	הראש שלי כואב.
ג'יין:	מי יודע מה יכול להיכנס מהרחוב?	לוסיאן:	לפתוח את החלון?
ז'אן:	ואת רצית לצאת החוצה. המצח שלך בוער. אלוהים!	פייר:	מי יודע מה יכול להיכנס מהרחוב?
ג'יין:	האם נפוח לי? תסתכל, כפות הידיים שלי אדומות. הבטן שלי כואבת. יש לי כאבים בכל מקום.	לוסיאן:	ואתה עוד רצית לצאת החוצה. המצח שלך בוער. אלוהים!
ז'אן:	אני אדאג לך. אני אדאג לך.	פייר:	הוא אלוהים!
		לוסיאן:	נראה שיש לך נפיחות. תסתכל כפות הידיים שלך נעשות אדומות.
		פייר:	הבטן שלי כואבת. אני מרגיש חלש. יש לי כאבים בכל מקום.
		לוסיאן:	מה אני יכולה לעשות כדי לעזור לך? מה נשאר לעשות?
ג'יין:	הבקבוק!		

ז'אן:	קחי שאיפה גדולה.	פייר:	הבקבוק.
ג'ין:	אני לא יכולה.		
ז'אן:	תנשמי עמוק.		
		פייר:	תני לי את הבקבוק!
		לוסיאן:	אלוהים! זה מאוחר מדי, הוא
			נדבק במחלה.
		פייר:	אני רוצה לנשום עמוק. אני לא
		יכול.	
ג'ין:	אני כבר לא חשה בשום דבר.	לוסיאן:	אני כל כך מפחדת מסכן שלי.
	שום דבר!	פייר:	אני כבר לא חש בשום דבר.
ז'אן:	תעשי מאמץ. אני כאן.		
	לידך.	לוסיאן:	תעשה מאמץ. אני כאן. (נכנסת
ג'ין:	אני בקושי יכולה לראות אותך		לפאניקה)
מבעד לערפל.		פייר:	אני בקושי רואה אותך מבעד
ז'אן:	אבל אין כאן ערפל.		לערפל.
		לוסיאן:	אין ערפל בבית.
ג'ין:	כואב לי. אני כל כך מפחדת.	פייר:	הכאב.
ז'אן:	זה שום דבר חמודה. שום דבר.	לוסיאן:	זה שום דבר, זה בטח שום דבר.
ג'ין:	אני בקושי שומעת אותך.		
		פייר:	אני בקושי שומע אותך.
ז'אן:	אל תתני לפחד להכריע אותך.	לוסיאן:	(צורחת) הצילו! אה.. אין כאן
	המלחים האלה יברואו אותך. אני	אף אחד.	
	אחזיק אותך בזרועותיי. אני	פייר:	דברי אלי.
	לעולם לא אעזוב אותך.		
ג'ין:	דבר אלי בבקשה.		
ז'אן:	אני מחזיק אותך חזק בזרועותיי.		
	אני מחזיק אותך. אני אשמור		
	עלייך. שום דבר לא ייקח אותך		
	ממני. אני לא אשחרר אותך.		

לוסיאן: (מתקדמת לעבר הדלת) מה אני יכולה לעשות? אישה אומללה עם איש שמת בזרועותיה. כולם נטשו אותנו.

פייר: את לידי? אני לא רואה אותך. למה את לא אוחזת בי? אני לא חש בכך. (לוסיאן צורחת ופותחת את הדלת.) פייר: אל תלכי. אני מתחנן. באתי רק בשביל לראות אותך. אל תעזבי אותי. כואב לי.

לוסיאן: וכל כך חיכיתי לו והייתי בטוחה שנצא ביחד למקום בטוח איפה שהוא. (יצאת צורחת).

פייר: אני מרגיש כל כך חולה. את עדיין כאן? את לא עוזבת, נכון? את לא נוטשת אותי. אני יודע שאת שם אהובתי. אני רואה אותך, אני שומע ומרגיש אותך. דברי קצת יותר חזק. אני יודע שאני לא לבד.

גי'ן: אתה שם? אני לא רואה אותך. אני לא שומעת אותך. אתה אוחז בי? אני לא מרגישה אותך. ז'אן: לא. אל תלכי. הישארי איתי. באתי בשבילך. אל תעזבי אותי.

גי'ן: כואב לי. אתה שם? חיכיתי לך. התפללתי בשבילך. למה לא באת? אני לבד. ז'אן: אבל אני כאן אהובתי. תקשיבי לי. את לא מרגישה אותי? תדברי אלי! תדברי!

גי'ן: (נושמת בכבדות ומתה)
ז'אן: אני אישאר כאן. צמוד אלייך. אני לא אעזוב אותך. אני אישאר כאן לנצח.

תמונה אחת עשרה - תמונת לילה

הבמה חשוכה. מאחור בין הרצפה לתקרה יש חמש חלונות כולם מוארים או מוארים בהדרגה לפני הקהל. הנזיר שנושא מנורת לילה חוצה את הבמה משמאל לימין. מייד עם צאתו אנחנו שומעים צעקה מקפיאה של אישה. לאחר שתי דקות של שקט ניתן לראות אישה צורחת בשיער פרוע, בחלון הראשון בימין במה.

אישה א': המוות, המוות, המוות, הצילו!

חלון שני מואר שני נשים ואיש צעיר זזים מזועזעים. הם מופיעים ונעלמים כמו ב"פאנץ' וג'ודי".

אישה א': מוות! הצילו! אחים תצילו אותי!

אישה ב': (בחלון השני) הצילו! תקשיבו לנו!

איש צעיר: הצילו! אבא שלנו תלה את עצמו!

חלון שלישי מואר איש זקן מופיע.

אישה א': הצילו! אל תעזבו אותי! אני צריכה כומר! רופא!

אישה ג': (חלון שני) רופא! עוד אפשר להציל אותו. החותן שלי תלה את עצמו.

איש צעיר: אבא שלי תלה את עצמו. רופא! כבאי!

בחלון השלישי אנחנו רואים את הזקן שלא צורח ולא מוטרד. הוא מוציא אקדח מכיסו באופן מכוון ואיטי.

בחלון השני אחת מהנשים נעלמת ואז האיש הצעיר ואחריו האישה הנותרת קוראים לעזרה.

אישה ג': רופא! רופא! הצילו!

אישה א': (חלון ראשון) מוות!

בחלון השני אישה ג' נעלמת ואישה ב' ואיש צעיר מופיעים.

איש צעיר: שמישהו יעזור לנו! פחדנים! בני זונות!

חלון רביעי מואר. רואים את הגב של אישה זקנה שיער אפור וגיבנת. היא צורחת למראה משהו.

אישה זקנה: בבקשה אל תעשי את זה. אני מתחננת. לא!

בחלון שלוש רואים את האיש הזקן מכוון את האקדח לרקתו.
בחלון אחד אישה א' מתייפחת נואשות שיערה פרוע זרועותיה מורמות.
בחלון שתיים האיש הצעיר והאישה נעלמים והאישה הנותרת מופיעה.

אישה ג': מעט חמצן יחזיר אותו לחיים. מהר! הצילו!
אישה זקנה: (עם הגב לקהל) הצילו! הצילו!
אישה א': הצילו!
אישה ב': (שמופיעה עם היעלמותה של אישה ג') הצילו!

בחלון שלוש רואים את הזקן מצמיד את הרובה לרקתו.

איש זקן: חבורה של טיפשים! עיר של אידיוטים.

בחלון ארבע רואים את האחות מתקרבת לאישה הזקנה. ידיה מושטות לעבר גרונה.

אחות: מכשפה!
אישה זקנה: (מנסה להיאבק בה) לא! לא! הצילו!

אישה א' (חלון אחד), אישה ב', אישה ג', אישה ד': הצילו הצילו!
איש צעיר: שמישהו יעזור לאבא שלי!

חלון חמש מואר איש ג' מופיע בפיג'מה נראה שהתעורר משנתו.

איש ג': שקט שם! רוצים פה לישון.
אחות: זה נגמר. ואני גם אקח את הכסף שלך.
אישה זקנה: נתתי אותו לעניים.
אישה א': הצילו!
אישה ב' ו ג': הצילו!
אחות: מכשפה שקרנית. (נכנסת כדי להורגה)
איש ג': אולי תהיו בשקט! תתחשבו באחרים.

איש צעיר נעלם בבת אחת מחלון שתיים.

אחות: את מגיפה מהלכת.

אישה ב' ו ג': תקשיבו לנו! שמישהו יקשיב לנו.

האחות חונקת את הזקנה.

אישה זקנה: לא!!! (נופלת).

אישה צעיר: מופיע בחלון שתיים שם את זרועותיו על שתי הנשים) אבא שלנו מת!

אישה ג': (בחלון חמש) אני צריך לעבוד מחר!

שוטרים מגיעים לכל אחד מהם תת מקלע.

שוטר א': שאף אחד לא ינסה לצאת מהבית או שאני יורה. (שם את תת המקלע על כתפו).

אישה ג': שקט שם!

שוטר ב': חי או מת אף אחד לא יוצא!

אישה זקן: אידיוט! (לוחץ על ההדק ונופל מהחלון)

אישה א': מוות. (זורקת את עצמה מהחלון למדרכה)

אישה ב' ו ג' ואיש צעיר: הצילו!

אישה ג': (שם את ידיו על אוזניו) אני נעשה חירש מכם, תסתמו את הפה! כולם!

שוטר א': (מצביע על הגופות) הם הצליחו לצאת בכל זאת.

שוטר ב': (בעוד האחרים צורחים והאיש מבקש שקט) אולי נחסל את כולם ונגמור עם זה.

האנשים הנותרים קוראים לעזרה מופיעים בחלונות שונים (אחד שתיים ושלוש) מנופפים בידיהם כאילו הם בובות.

תמונה שש עשרה - ישיבת מועצת העיר

שולחן גדול באמצע הבמה ישיבה של היועצים הרפואיים של העיר שלוש גברים ושלוש נשים.

- רופא א': עם כל הידע שלנו אנחנו חסרי אונים.
- רופא ב': אנחנו חסרי אונים עם המקרים שהיו עד עכשיו. אנחנו חסרי אונים עכשיו אבל אנחנו לא נהיה חסרי אונים מחר.
- רופא ג': הודאה בחוסר היכולת של הידע המדעי שלנו תוביל למיסטיקה והיא לא חוקית. ויותר גרוע מזה זה יוביל לכפירה, שלא מקובלת על ידי האגודה הרפואית, הכימאים, הפיזיקאים והביולוגים. כל שכן על המחלקה לבריאות הציבור והממשלה.
- רופא ד': זאת לא מיסטיקה שמלאה את הרחובות בגופות. עשרות אלפי גופות.
- רופא ה': גם לא מקצוע הרפואה. אנשים מתו מכיוון שהם לא קיימו את חוקי ההיגיינה שייסדנו.
- רופא ב': לימודי הרפואה באוניברסיטה כמו לימודי ההיגיינה ולימודי טרום טיפול רפואי הפופולריים הובנו באופן מוטעה. האדמיניסטרציה של העיר אשמה בזה. צריך לאסור את חברי מועצת העיר, את ראש העיר והפקידים שלו ואת כל מי שמשרת בעירייה.
- רופא ג': הם צריכים לעמוד מול חבר מושבעים ולהיות נדונים למוות.
- רופא א': לרבים מהם זה מאוחר מדי.
- רופא ד': אנשים לא מתו מבורות.
- רופא ו': אתה מיסטיקן במקרה? כמובן שהם מתים מבורות.
- רופא ב': אם היו ממלאים את הכללים שנקבעו על ידי האגודה הרפואית מ'א' עד 'ת' אף אחד לא היה מת.
- רופא ג': כך שבתיאוריה אלה שמתו הם אנשים שאבדו את ערנותם ומתו בלי להבין זאת ולא תפסו שהם בעצם מתים. למעט אלה שרצו למות או אלה שגונו בכל מקרה או חיילים שנפלו בקרב.
- רופא ד': אנשים מתים גם בעתות שלום. אנשים מתים למרות עצמם. בגלל זה הרבה אנשים מנומסים מתים מתנצלים.
- רופא ה': מת מי שרוצה למות. ו"הרוצה" הזה קשור למשאלת מוות.
- רופא ו': אדם מת כאשר הוא מקבל בצורה מודעת או לא מודעת את המוות כדבר בלתי נמנע. זה קורה כשאדם נכנע, מתפטר. האמיצים ואלה שנאבקים לחופש והגדרה עצמית לעולם לא ייכנעו.
- רופא א': אי אפשר שלא להיכנע.

- רופא ב': אפשר ואסור בכל תנאי להיכנע.
- רופא ג': אם מישהו נכנע זה מפני שהוא נכנע לכוחות הרשע. מוות זו תגובה. אסור לו להפריע לדחף של הקדמה.
- רופא ד': בכל זאת כולנו מוגבלים בזמן. זה אחת מהעובדות הבנליות של החיים. ככל שאני מגנה את קיומו של המוות אני מגנה באותה מידה את הויכוח לגבי אמת כה ברורה.
- רופא ה': צריך להוציא אותך להורג. מכיוון שפטרת את עצמך מזה לחלוטין. מגיע לך לקבל את זה יותר ועדיף עכשיו מאשר מאוחר יותר. חבר מושבעים קטן. משפט מהיר והכל גמור.
- רופא ו': ההמונים הגועשים לא מפחדים ממות. הוא לא קיים בשביל אנשים בעלי רצון חזק עם אידיאולוגיה חזקה שתומכת בהם, ומסתכלים קדימה, תמיד קדימה. מוות נמשך לריאקציונרי.
- רופא א': אני מסכים עם הרופא הרביעי עמיתי המפורסם. מוות זה הסוף הבלתי נמנע שאף אחד לא יכול לברוח ממנו.
- רופא ב': עמיתנו צריך להסביר למה הוא מתכוון "בלתי נמנע".
- רופא ג': אין שום דבר בלתי נמנע בזה. למעט כמובן שופטים ששפטו מספר אזרחים שהורשעו בפשעים נגד האנושות והמדינה, או שהסגל הרפואי מחליט שהחברה לא יכולה לספק את הצרכים של כולם ולכן שלושים, ארבעים או חמישים אחוזים מהאוכלוסייה חייבים להתחסל. במקרה זה אלה שיחוסלו יהיו אך ורק אלה שמאמינים במוות מסיבות מיסטיות או אלה שכשלו בשמירה על חוקי ההיגיינה, או שמאמינים במוות יותר מאשר בחיים. אנחנו לא צריכים כאלה. אלוהים ישמור!
- רופא ד': כולנו עומדים למוות. אנחנו חיים על זמן שאול.
- רופא ה': תוכיח!
- רופא ו': הוא לעולם לא יוכל לספק שמץ של הוכחה.
- רופא א': נו באמת. זו עובדה של חוקי הביולוגיה מבלי לטרוח אפילו לספור את הכמות העצומה של גופות אנשים שהיו בצלילות דעת ובמצב גופני טוב.
- רופא ב': כל מקרי המוות היו מקריים. זקנה, מחלה התקפת לב או שבץ. למדת את זה גם למעשה וגם תיאורטי. אפילו ילדים יודעים את זה. אדם לא מת מרגע שספג את הידע המדעי. כאשר הוא הפנים להלכה ולמעשה את ה"אני מאמין" שלנו.
- רופא ג': זה בדיוק הדבר שהיה צריך להיאמר.
- רופא ד': במילים אחרות גבירותיי ורבותיי אתם קובעים כי מאות אלפי אנשים מתו בגלל בורות, טיפשות, או בגלל שלא האמינו במה שאנחנו מאמינים.
- רופא ה': אנחנו יכולים להישבע על כך. הם היו חשופים לתעמולת נגד והם הקורבנות שלה. אותה תעמולה שטוענת שהמדע שלנו חסר אוניו. הקורבנות הם אלה שבעצם אחראים הם היו צריכים להאמין לנו. חבל עליהם אבל הם החזיקו באמונה אחרת. ישנה שפג תוקפה למעשה. אבל קטלנית בכל זאת.

רופא ו': אלה הם אלה שאומרים כי כל הפעולות שנקוט הן חסרי טעם. כמו מהפכה או אבולוציה, מפני שלא משנה מה נעשה המוות מחכה לנו בסוף.

הטקסט הבא שרים אותו כמו באופרה.

רופא א': זה טיעון שיש להתחשב בו.
רופא ב': האם אתם תבוסתנים?
רופא ג': האם אתם ריאקציונים?
רופא ד': אני מאמין שיש דבר כזה כמו מוות.
רופא ה': תתבייש!
רופא ו': אני לא אמות לעולם!
רופא א': אני מתערב אתך שכן.
רופא ב': (ל א') אלה שמתים הם אזרחים רעים.
רופא ג': המתים היו ללא אידיאולוגיה נצטרך להעניש צאצאים.
רופא ד': מוות זה הניכור האולטימטיבי.
רופא ה': אתה סתם מתבטא בקלישאות.
רופא ו': (ל א') היגיון פשוט מוליד אמיתות שקריות. עולם של שוני מפריד בין היגיון לאמת.
רופא א': אתה רוצה להתעלם מהמוות. אבל המוות לא יתעלם ממך. אי אפשר לברוח ממנו.
רופא ב': זה לא נכון.
רופא ג': לא נכון! לא נכון!
רופא ד': הלוואי ויכולתי להגיד שאתה צודק, אבל למרות שהלב מוכן אין לי את הלב בשביל זה.
(עומד) תסלחו לי (מת)!
רופא ה': הוא מת!
רופא ו': אני לא מתפלא.
רופא א': גם אני לא.
רופא ב': אבל לא מאותם סיבות.
רופא ג': זו אשמתו. הוא בקש את זה. הוא היווה דוגמא רעה. מוות הוא לא כלל אלא הוא יוצא מן הכלל.
רופא ה': דוגמאות רעות הן מדבקות.
רופא ו': ההמונים החיים טיפשים מספיק כדי להיגרר אחרי דוגמאות רעות. אנחנו נאיר להם את הדרך.
רופא א': זוהי המחלה שמדבקת. תסלחו לי. אני חייב לסלוח לעצמי. (מת)

רופא ב': אתם רואים?
רופא ג': אתם רואים?
רופא ה': אתם רואים?
רופא ו': אתם רואים?
רופא ב': הוא קבל את מה שמגיע לו.
רופא ג': האמונה במוות הרגה אותו.
סוף השירה.

רופא ה': אנחנו נוכיח שהמוות לא קיים לגבינו.
רופא ו': מי שיש לו אמונה במדע, בקדמה, ישמש דוגמא טובה.
רופא ב': הלאה המוות!
רופא ג': יחי החיים!

ארבעת הרופאים יוצאים אנחנו שומעים את הקולות שלהם מחוץ לבמה. שרים שוב בסגנון אופראי.

רופא ה': אל תפלי.

נשמעת חבטה של גוף צונח.

רופא ו': אל תיפול.

נשמעת חבטה.

רופא ב': אל תיפול.

נשמעת חבטה.

רופא ג': מה זה כל הנפילות האלה. תירגע אני לא אפול.
נשמעת חבטה.